

Erdélyi Toll

Új sajtótermékkel jelentkezik a székelyudvarhelyi Erdélyi Gondolat Lap- és Könyvkiadó, az *Erdélyi Toll* című irodalmi és művelődési folyóirattal.

Szokatlan bár, de korántsem véletlen, hogy Arany János intelmeit, a *Vojtina ars poeticáját* helyeztük a folyóirat élére. Azt jelzi az idejét nem múló költői hitvallás, hogy folyóiratunk klasszikus értékeinket tekinti mércének, irányadónak. Ezért idézi fel már az első számban Arany János, Petőfi Sándor, Radnóti Miklós és Tamási Áron szellemi hagyatékát. De mert a „jelennek írunk... és tán a jövőnek”, élő néphagyományunk ápolására éppúgy gondot fordítunk, mint anyanyelvünk művelésére, a megtartó keresztény hit világára és a mai irodalom-művészet új hajtásaira. Külön rovatot szentelünk az Erdélyi Gondolat Könyvkiadó és más erdélyi kiadók kiadványainak a bemutatására. Gyermekeirodalmi rovatunk pedig prózát és lírát kínál kicsiknek-nagyoknak, gyermekolvasóknak és pedagógusoknak.

Az *Erdélyi Toll* első számában az Erdélyi Gondolat szerzői szerepelnek elsősorban: jónevű prózaírók, költők, az irodalom- és nem utolsósorban a néprajztudomány jeles képviselői.

Fogadják bizalommal és pártatlan olvasói kedvvel a Székelyudvarhelyen szerkesztett és kiadott új sajtóterméket, hogy hosszú életű legyen és új árnyalattal gazdagítsa az Erdélyben megjelenő irodalmi és művelődési folyóiratok színes palettáját.

A szerkesztőség

Arany János

Vojtina ars poétikája

Tele vagyok, dallal vagyok tele,
Nem, mint virággal a rét kebele,
Nem mint sugárral, csillaggal az ég:
De tartalmával a „poshadt fazék,”*
Vagy mint csatorna, földalatti árok,
Amelybe nem csupán harmat szivárog. —
Tele vagyok. Nincs túrni mód tovább:
Feszít a kóranyag, a zagyva táp.

Olvastam egypár száz kötetre ment
Regény-, beszély-, poéma-speciment:
Kit meg ne rontson aztán ennyi zöld! s
Ne rágjon ennyi éretlen gyümölcs! —
Melyből világok lettek, a kaosz —
Bennem hasonló zűr támadt ahoz,
Hemzseggve tarkán „mint a beteg álma”:
Lássuk, ha e zűrből valami válna.

Költő leánnyal, borral nagyralát:
Tőlem ne várja senki már dalát.
Bort... legfőlebb ha néha megiszom:
S a szerelem... rég volt az! rég bizony.
Én is szerettem: (oh, ez édes emlék
Szivemre most is oly enyhítve ömlék!)
De halkan, zaj ne'kül... mint a virág
Egymásra hajlik és hangot nem ad
Midőn felpattan illatos pora
S előnti a kék boldog mámore.
Egy mukkomat se hallád, vaksi hold!...
(Látta-e, nem tudom, vagy ott se volt);
Nem kiabáltam a természetet,
Csak érzém, mit szivembe ültetett;
S midőn szerelmet a leánynak esdék:
Nem oly szagú volt mint a nyomdafesték.

*Olla potrida. — A. J.
